

Krigsspil - Kampen om Schnee Eifel og St. Vith

Baggrund

Spillet startede på offensivens første dag d. 16. december 1944 (Null Tag) ved dagry i Schnee Eifel bjergene lige øst for St. Vith. Området lå i det centrale frontafsnit omtrent midt imellem Aachen og Bastogne. St. Vith var et trafikknudepunkt af endnu større betydning for den tyske offensiv end det berømte Bastogne.

Schnee Eifel bjergkæden indgik i den tyske Siegfried linie og var på dette tidspunkt det eneste sted, hvor det var lykkedes de allierede at gennembryde linien. Den amerikanske overkommando lagde stor vægt på at kunne benytte området som springbræt for den planlagte offensiv mod Roer-dæmningen og Bonn i starten af 1945.

Ardennerne blev betragtet som en rolig sektor. Derfor var forsvaret af Schnee Eifel området overladt til den nyuddannede 106. infanteridivision, som netop var ankommet fra USA. Divisionen var præget af, at den umiddelbart efter afslutning af sin træning i USA havde måttet afgive sit mest veluddannede mandskab som erstatning for tabene i andre divisioner under slagene i Frankrig og Belgien siden invasionen. Dette mandskab var lige inden afrejsen fra USA blevet erstattet af utrænede folk fra andre værn. Divisionen havde fået et kavaleriregiment underlagt til flankesikring.

Divisionen stod over for den 18. Volksgrenadier Division, som for nylig var blevet opstillet i Esbjerg af Luftwaffe og Marinepersonel på grundlag af de sørgelige rester af 18. Luftwaffe Feld Division, som var blevet ødelagt ved Mons. Divisionen var ankommet fra Danmark i oktober og havde således haft et par måneder til at gøre sig bekendt med terrænet.

St. Vith med 106. Divisions MP-kompagni og forsyningsenheder.

De forreste amerikanske kompagnier havde dagen før rapporteret motorstøj bag fjendens linier og forøget patruljeaktivitet, hvilket General Jones havde advaret sin korpsschef om, fordi det kunne være tegn på et forestående tysk angreb. Svaret fra korpset havde imidlertid været: "*Don't be so jumpy Jones, the Krauts are just playing phonograph records to scare you newcomers.*"

I virkeligheden var der al mulig grund til at være nervøs. Tyskerne havde i ly af de mørke vinternætter forberedt angrebet i denne sektor ved at tilføre yderligere en Volksgrenadier Division samt en stormskytsbrigade. Endvidere deltog panserenheder fra andre enheder i kampene i området.

I spillet bestod den amerikanske division af et infanteriregiment med div. støtteenheder samt en kavallerieskadron. Infanteriregimentet skulle indsættes i befæstede stillinger i selve Schnee Eifel bjergmassivet, medens kavaleriet og enkelte støtteenheder skulle holde de åbne flanker. Divisionshovedkvarteret med div. forsyningsenheder lå i St. Vith.

Tysk side rådede over en Volksgrenadier division med to infanteriregimenter samt to pansrede kampgrupper, hvoraf den ene (kampgruppe Z) bestod af enheder fra den særlige 150. panserbrigade, som var camoufleret som amerikanere. (Modellerne, herunder en Panther kampvogn ombygget til at ligne en amerikansk M 10, var venligt udlånt af Per Finsted. En nærmere beskrivelse af 150. panserbrigade og modellerne kan findes [her](#).)

Chefen for Kampgruppe Z studerer kortet inden angrebet på Steinebrück

Opgaver og ordrer

De tyske styrker skulle med støtte fra de to pansrede kampgrupper omringe de amerikanske enheder i Schnee Eifel og forhindre dem i at trække sig tilbage mod vest. Den skulle endvidere erobre broen over Our floden ved Steinebrück. Derefter skulle St. Vith indtages. For at kunne støtte den videre fremrykning mod vest skulle 2 batterier af divisionens artilleriafdeling i løbet af spillet bringes i stilling på den skovklædte bakke øst for Steinebrück. (p. 536)

Den amerikanske division fik i løbet af spillet nye ordrer fra korpset via dommeren, efterhånden som situationen udviklede sig.

Slagets gang

293. Volksgrenadierregiments stab forbereder angrebet mod Steinebrück.

Den tyske divisionsledelse besluttede at koncentrere sine kræfter på den sydlige flanke. Her indsatte den det stærkeste infanteriregiment (293), som bl.a. omfattede en fusilierbataljon, og som yderligere blev forstærket med en bataljon fra divisionens andet regiment (295). De 3 infanteribataljoner blev støttet af hele stormskysbrigaden samt kampgruppe Z. Hovedmassen skulle rykke frem mod højde 536 og Steinebrück. En bataljon blev brugt til at angribe de amerikanske stillinger i Schnee Eifel fra Syd for at forhindre tropperne der i at genere fremrykningen mod Steinebrück. Bataljonen stødte imidlertid ikke kun ind i det nedgravede infanteri, men også i en MGMC 16 (halftrack med 4 tunge MG i luftværnsaffutage), som kastede folkegrenadererne tilbage.

Offensiven åbnede med en forberedt artilleriskydning. Mest vellykket var et Nebelwerfer bombardement af højde 536, som blændede en 76 mm. Antitankkanon og en 40 mm. luftværn i feltbefæstninger, som ellers kunne have skudt de angribende enheder i småstykker. Nogle forsøg på at lægge røg var mindre vellykkede. Det var i det hele taget tydeligt, at marineartilleristerne fra den jyske Vestkyst ikke var blevet helt vænnet til krigsførelse på land. Det tyske artilleri var gennem hele slaget lidt af en skuffelse.

En del af infanteriet angreb opsidet på StuG'erne. Som altid var det en risikabel taktik, som kostede ganske mange tab fra det amerikanske artilleri.

Det tyske angreb på højde 536 og Steinebrück.

På den nordlige flanke rykkede den enlige bataljon tappert frem mod Roth, men den havde ikke tyngde nok til at kunne tage byen, som blev forsvaret indædt af det mekaniserede kavaleri.

Amerikanerne modtog efter at meldt om den tyske fremrykning følgende ordre fra VIII Korps: "*This can only be a local attack. Army Intelligence confirms no, repeat no enemy reinforcements have arrived in your sector. Counterattack and drive enemy back.*"

Det var jo ikke megen hjælp for de nyuddannede amerikanske styrker. Efter hårde kampe lykkedes det tyskerne at erobre højde 536. Men tabene i både infanteri og stormskyts var så svære, at det offensive potentiale var stærkt svækket. Selvom det ubeskyttede amerikanske artilleri bag Schnee Eifel hurtigt blev indset, lykkedes det aldrig tyskerne at få det nedkæmpet. Foran Schnee Eifel lykkedes det ikke nogen af parterne at svække modstanderen tilstrækkeligt til at turde iværksætte et angreb.

Angrebet mod Roth.

Amerikanerne fik nye, opmuntrende ordrer fra VIII Korps, som nu havde erkendt den tyske offensivs tyngde: " Stay on to positions in Schnee Eifel at all cost. Delay enemy attacking North and South of Eifel. Reinforcements from 7th Armd. are on their way. Hold on to St. Vith at all cost."

Da kampgruppe Z dukkede op den anden side af Our floden, langt bag de amerikanske linier, havde det den forventede overraskelseseffekt. Til gengæld var de militære resultater – ligesom for 60 år siden - begrænsede. På grund af manglen på infanteristøtte afholdt kampgruppen sig fra at rykke helt ind i Steinebrück, men satsede på at slide forsvarerne ned med brisantbeskydning. Taktikken var faktisk også tæt på at lykkes. Byen var ved at være skudt i brand, da hovedstyrken fra øst fik erobret højde 536.

Også på den nordlige flanke var amerikanerne presset. Efter at have standset infanteriets fremrykning blev kavaleriet nu angrebet af kampgruppe Müller med den frygtede Tiger II og en Jagdpanther samt en Ostwind. Trods en heldig træffer på den selvkørende Ostwind luftværnskanon havde de lette amerikanske kampvogne ikke en chance mod det tunge tyske panser. På den anden side havde Kampgruppe Müller, som manglede effektiv infanteristøtte og var klar over at befinde sig på det forkerte frontafsnit, problemer med moralen. Infanteriregimentet valgte trods de dårlige odds, at tage ordren om modangreb bogstaveligt og sendte et kompagni ud mod den tyske udgangsstilling. Selvom de nyuddannede soldater blev slået tilbage havde angrebet gjort sin virkning ved at tvinge den tyske bataljonschef til at sende sit tunge maskingeværkompagni ind i skoven for at beskytte 295. Regiments kanonkompagni.

Det så mørkt ud for amerikanerne, som tilmed fik følgende ordre fra VIII. Korps: "*Sorry to inform you that 7th Armd. has been delayed by enemy units and traffic. Withdraw forces from Schnee Eifel and form new defensive perimeter along western bank of Our river and railroad from St. With to Liege. "*

295. Volksgrenadierregiments kanonkompagni i aktion.

106. Division havde dog enkelte egne reserver i form af en selvkørende antitank bataljon og en ingeniør bataljon, som nu nåede frem fra deres stillinger bag fronten. Divisionen valgte at indsætte begge bataljoner i et modangreb mod højde 536. Det lykkedes M-10erne fra antitank bataljonen at nedkæmpe kampgruppe Z, som blev tvunget til at trække sig ud af spillet, men bataljonen blev også selv nærmest udslettet. Med Kampgruppe Z ude af spillet kunne ingeniørbataljonen rykke frem til Steinebrück. Derimod havde den ikke tilstrækkelig kampkraft til at fordrive de tyske styrker fra højde 536.

På den nordlige flanke havde kampgruppe Müller fået ordre til at afbryde kampen og rykke frem mod nordvest. Inden den nåede så langt blev Tiger II'en angrebet af en heroisk styrke af forsyningstropper og

kavalerister til fods, som faktisk fik held til at nedkæmpe den ellers så usårlige kæmpe. Dette moralske chok var for meget for den tyske overkommando, som erkendte at spillet var tabt. De tyske tropper havde udtømt deres offensive kraft og trods fremskridt på begge sider af Schnee Eifel havde de ikke realistisk mulighed for at fuldende omringningen eller at opnå et tilstrækkeligt brohoved ved Steinebrück.

[Grundlaget til krigsspillet](#)